

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Difficultas IV. Solvuntur aliæ objectiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

deperdi denominationem similis, sine deperdita entitate intrinseca similis. Ergo cum deperdatur denominatio similis, propter deperditionem termini, apparet terminum esse entitatem intrinsecam in similitudine.

RESPONDETUR negando Antecedens, de quo infra. Consequentia etiam teneret non nisi de denominationibus intrinsecis, quæ non sunt ad extrinsecum. Si enim sunt ad extrinsecum, sufficiet mutatio proportionata, adeoque in extrinseco.

INSTAT I. Denominatio ut est quoddam totum in esse denominationis intrinsecè completum, vel dicit aliquid præter entitatem subiecti, vel non: si non. Ergo manente entitate, & omnibus aliis ablatis, manebit denominatio; si dicis includi aliquid præter entitatem, ergo cum nihil sit præter connotatum, sequitur ipsum connotatum esse aliquid intrinsecum.

RESPONDETUR. Supponi aliquid ab argumento, quod non deberet supponi, nempe quod denominationis totum esse stet in solis intrinsecè complementibus, cum debeat compleri per aliqua extrinseca, licet intrinsecè requisita. Falsum ergo est Antecedens, quia est de subiecto non supponente.

INSTAT II. Si potest salvari denominatio similis Petri cum Joanne per ipsam Petri albedinem in circumstantia albedinis Joannis. Ergo etiam potest salvari denominatio hominis per ipsam animam rationalem, in circumstantia unionis cum materia.

RESPONDETUR. Retorquendo argumentum secundum dicta. Deinde disparitas est, tum quia, quæ dicunt inter se unionem realem & compositionem physicam, non possunt non omnia esse intrinseca, hoc enim ipso, quia uniuntur intrinsecè, intrinsecantur sibi: in connotatione autem non est ista unio realis, & compositio physica, adeoque alterutrum, potest bene se habere per modum extrinseci, quia deest ratio intrinsecandi, ipsa unio physica: Tum quia nullum est absurdum si dicatur v. g. Paternitas non importare entitatem Filii, tanquam quid intrinsecum ut dictum supra, est autem absurdum dicere, quod id quod est compositivum alicujus, sit compositum ut supponitur reali & vero, extrinsecum: Tum quia ipsa definitio quod v. g. terminus sit aliud, ostendit extrinsecitatem termini, quæ extrinsecitas, ex nullo definitivo termino colligitur, in partibus, verum compositum constituentibus. An autem partes intrinsecæ, semper debeant dici in recto, consule Lugo de Sacramentis disp. 2. a. n. 55. Dicit tamen posset omnes illas partes dici in recto quæ faciunt totum per se substantiale ejusdem ordinis. Dixi substantiale, quia album est totum, & componitur subiecto & albedine intrinsecè, non tamen dicitur in recto albedo, dixi item totum substantiale ejusdem ordinis quia in prædicatione hac,

Deus est homo, partes compositivæ ly ipsius homo, non dicuntur in recto, aliàs dictæ Propositionis hic foret sensus: Deus est humanitas & substantia Verbi, quæ Propositio est falsa. Horum autem omnium principium resolutivum, est usus & placitum hominum. Illa autem regula quam tradit Amicus disp. 2. de Sacramentis n. 15. ea in recto dici quæ dicuntur per modum per se stantis, fallit, nam rationale dicitur per modum adjacentis, & in quale quid, adeoque non per modum per se stantis, & tamen dici potest in recto &c. Sed de isto Recto & obliquo, plura in Materia de Sacramentis disp. 1.

INSTAT III. Binarium hominum dicit formaliter utrumque hominem & æquè primò. Ergo & Paternitas, dicit æquè primò tam Patrem quam Filium.

RESPONDETUR. Disparitatem esse, quia in casu Antecedentis, ex nulla parte particula definitiva deduci potest, quòd illic sit aliud adeoque ratio extrinseci, quod in casu consequentis deducitur, ex ipsa formalitate termini qui per ly aliud significatur apud Aristotelem. Unde etiam Aristoteles, in explicatione quid sit Dominus, nunquam in Recto ponis, quòd sit, Servus, adeoque in re & in modo loquendi concordat nobiscum, cum tamen Ariaga in explicatione quid sit: Paternitas, velit æquè primò dici Patrem & Filium.

OBJICIT III. Partes non distinguuntur à toto. Ergo manente toto manent partes, sed partes omnes hujus totius quod est simile, per nos salvantur in albedine seu in fundamento. Ergo hoc manente, manet tota entitas similis.

RESPONSUM. simile salvari in fundamento, secundum quod simile dicit subiectum in recto, ita circumstantionatum, quod ablato termino non manet ita circumstantionatum.

DIFFICULTAS IV.

Solvuntur aliæ Objectiones.

OBJICIT IV. Oviedo. Subiectum non constituitur relatum per terminum, sed per relationem formaliter ut efficientem subiectum. Ergo deficiente termino manebit relatio.

RESPONSUM. Deficiente termino non manere relationem, quia perit aliquid extrinsecum intrinsecè requisitum, deficitque fundamentum, ita circumstantionatum.

INSTAT I. Ratio formalis referendi est relatio, relatio identificatur cum fundamento. Ergo ratio formalis referendi, identificabitur cum fundamento, sed fundamentum manet deficiente termino. Ergo & ratio formalis referendi, manebit, hoc est relatio.

RESPONDETUR. Relationem identificari cum fundamento, secundum id quod aliquid dicit pro subiecto, in recto & tanquam aliquid intrinsecum intrinsecè requisitum, non autem
secun-

secundum quod dicit aliquid in obliquo, & tanquam extrinsecum intrinsecè requisitum, sine quo extrinsecò intrinsecè requisitum manet solum relatio quoad subiectum, ratioque referendi identificatur cum fundamento, ita circumstantionato, quod non manet, ita circumstantionatum, ablato termino.

INSTAT II. Illud obliquum vel formaliter denominat subiectum relatum saltem inadæquatè & in obliquo, vel non denominat, si denominat, ergo ratio formalis relationis, non est identificata adæquatè subiecto, sed includit terminum, & si in obliquo importatum, consequenter relatio ut relatio, dicit fundamentum & terminum quod negant connotantes: si verò terminus nec inadæquatè denominat relatum. Ergo pereunte termino, remanet tota forma denominationis.

RESPONDETUR. Quod à termino non denominatur relatum tanquam ab aliqua intrinseca parte, licet ab eodem denominetur tanquam ab extrinseco intrinsecè requisito, diciturque relatio fundamentum & terminum, fundamentum quidem tanquam intrinsecum intrinsecè requisitum, terminum autem dicit tanquam aliquid extrinsecum, nec hoc negatur à connotantibus.

INSTAT III. Relatio quoad formalitatem vel est identificata cum fundamento, vel non est. si non est identificata cum fundamento, ergo ab illo distincta nemine cogitante, quod negatur; si est identificata cum fundamento. Ergo tollitur permanente fundamento, permanet relatio quoad formalitatem, implicat enim ex duobus identificatis unum deficere & aliud permanere.

RESPONSUM jam: Quod relatio sumpta quoad formalitatem completam non tantum dicat identificationem cum fundamento, sed cum eo identificationem importat in quantum relatio dicit subiectum, licet insuper quoad formalitatem completam deponat aliquid non identificatum fundamento, nec identificatum sibi in quantum supponit pro fundamento, estque identificata cum fundamento ita circumstantionato, quod fundamentum ita circumstantionatum non est ablato termino.

Ut hic medius terminus de identificatione relationis cum fundamento commodius discutatur, ponendum est, quod relatio dicat unum in recto & aliud in obliquo. Neque concipi potest quoad formalitatem completam, nisi utrūque concipiatur. Porro secundum id quod dicit in recto relatio, dicit identificationem cum fundamento, sed hoc solo contenta non est, nec habet suam completam formalitatem, quia indiget obliquo, quod ipsum etiam in obliquo identificatur ipsi termino, ipsi aliud, ipsi extrinseco, tota autem imaginatio medii termini per has instantias repetiti, solum attendit ad identificationem recti cum fundamento, & non ad identifi-

cationem obliqui cum termino, arguitque ex eo, quia remanet rectum identificatum fundamento, manere totum, cum relatio requiratur etiam obliquum, identificatum extrinseco, quod supponitur deesse, hinc videtur hic committi fallacia accidentis arguendo ab uno ad aliud, in quo non unum, sed aliud sunt. Quando autem idem urget relationem, quoad formalitatem & quoad entitatem non distingui physicè, id verum est si accipitur relatio secundum formalitatem completam, secundum quam importat etiam obliquum.

OBJICIT V. idem. Implicat esse albedinem in subiecto apto, ad componendum hoc concretum, & illud de facto non componere, non facereque album. Ergo implicat in subiecto esse relationem, cum omni informatione requisita, & non facere relatum.

RESPONDETUR. Concedendo totum. Sed nego deficientem termino, esse in subiecto relationem, cum omni informatione requisita, cum id illi competat non nisi in circumstantia termini seu connotati.

INSTAT I. idem. In concretis respectivis, effectus formalis, non distinguitur à toto composito, toto videlicet relato, quod tantum dicit subiectum, relationem, informationem. Ergo hisce præcisè positis, si ponatur terminus, si non ponenda, erit relatio.

RESPONDETUR. Negando Antecedens; quia relatio requirit ad suum formale etiam aliquid extrinsecum, quamvis intrinsecè requisitum.

INSTAT II. idem. Si connotatio prout identificatur fundamento, non præstat effectum suum formalem, nisi in circumstantia termini. Ergo etiam dicam intellectionem posse identificari cum anima, sed non præstare suum effectum, quoad veniat connotatum.

RESPONDETUR. Ex dicendis de actione colligitur, quod nullum tale possit ostendi connotatum. Deinde sequeretur creaturam in intelligendo esse actum purum & immutabilem, qui titulus non convenit creaturæ.

INSTABIS III. Vi hujus doctrinæ sequi formalem effectum distingui à forma in subiecto capaci posita, nam ponetur fundamento identificata relatio, non tribuens effectum formalem relati.

RESPONDETUR. In relatione esse duos effectus formales, unus petibilis à fundamento, habeturque effectus tunc formalis, quia ex identificatione recti relationis cum fundamento, habetur effectus formalis, scilicet fundamenti relationis, sed non habetur alius effectus formalis, petibilis ab identificatione obliqui cum termino, cum tamen ex utroque hoc, consurgat ratio completa, formalitatis relationis.

Quod autem vitio vertitur tenentibus Connotata recursus ad actus Dei liberos, id iisdem non officit, quia non officit quod in difficillimis & facillimis communem rationem habentibus, eadem methodo utantur.